

Tam pod naší strání

Hana Zagorová

Vánek z údolí
zvadlou travu loukám načechrává,
obzor zrůžoví
a hned prvním stínem přivolává
to, co já si celý den nepřiznávám,
a když snad, tak nad tím jen rukou mávám,
o čem si mi každou noc jenom zdává,
jen zdává, jen zdává...

Pokaždé když další den dohořívá,
utíkám s tím, co stále v sobě skrývám,
tam, kam nikdo za mnou už nechodívá,
tam bývám.

Tam pod naší strání,
sama se svým přáním,
které splní, které splní,
jen dotek tvých dlaní.

A tak mé dny jdou,

pokaždé je stejná hvězda zháší.
Je to náhodou, že
mi zprávu žádnou nepřináší?
Nevěřím, že jen já si zavzpomínám,
ani, že tvá láska už dohasíná,
že tou, která teď vůbec neusíná
je jiná, je jiná...

Pokaždé, když další den dohořívá
počítám jen kolik jich ještě zbývá.
Tam, kam nikdo za mnou už nechodívá,
tam bývám.

Tam pod naší strání,
sama se svým přáním,
které splní, které splní,
jen dotek tvých dlaní.